

Το 1959 είναι μια από τις πολλές ασυνήθιστες και δύσκολες της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Το τέλος του Εμφυλίου είναι μόλις μια δεκαετία πίσω. Οι πληγές του είναι νωπές και χαίνουσες. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής κερδίζει τη δεύτερη εκλογική αναμέτρηση ως πολιτικός αρχηγός, μα την μεγάλη έκπληξη κάνει η Ε.Δ.Α., καθώς ς αγγίζοντας το 25% γίνεται αξιωματική αντιπολίτευση, πρώ τη φορά για σχηματισμό με ξεκάθαρα Αριστερή ιδεολογία.

Τον Φεβρουάριο υπογράφονται οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου δημιουργώντας, με αντικείμενο το Κυπριακό, άλλο ένα ρήγμα ανάμεσα σε συμπολίτευση και αντιπολίτευση, ενώ εξελίσσεται δικαστικά η υπόθεση Μέρτεν ταρασσοντας την πολιτική ζωή έτι περαιτέρω, σε μια εποχή όπου η κατεστραμμένη Ελλάδα έχει υπό διαπραγμάτευση αρκετά θέματα με την ισχυρή Δυτική Γερμανία. Είναι από τα οξύμωρα της ιστορίας πως μια χώρα που ανήκε στην παράταξη των νικητών καταβάλλοντας βαρύτατο πολεμικό τίμημα, υποχρεώθηκε σε μια χώρα που προκάλεσε τη σύρραξη και συνθηκολόγησε άνευ όρων.

Ερμηνεύεται ως ανεξήγητο φαινόμενο ή ακούγεται πιο κυνικά σαν την μοίρα των μικρών, φτωχών κρατών που μοιραία αδυνατούν να αρθρώσουν ανεξάρτητες πολιτικές. Ένα σενάριο, το οποίο προφανώς ισχύει ακόμα, ενισχύοντας το περίφημο «θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία». Η τόλμη ίσως να χάθηκε, ένθεν και ένθεν, μετά τον Δεκέμβρη του '44, η αρετή ποιος ξέρει πότε. Αναζητείται έκτοτε.

Το βέβαιο είναι ότι η Ελλάδα μπορεί να ισχυριστεί ότι η δικαιοσύνη ήταν απούσα μεταπολεμικά και από νικήτρια βρέθηκε να εκλιπαρεί προκειμένου να απορροφήσουν οι ηττημένοι τα λιγοστά εμπορεύματα της, το νεανικό εργατικό δυναμικό της και να παρακαλά για δάνεια. Τις ίδιες στιγμές έπρεπε να απεμπολήσει οποιαδήποτε ιδέα για πολεμικές

αποζημιώσεις και την όποια θετική εξέλιξη περί του Κατοχικού δανείου.

Περιέργως ή μεγαθύμως η μεταπολεμική κοινωνία δεν δείχνει να έχει εκδικητικές τάσεις για τα εγκλήματα που διαπράχτηκαν στις 1300 βαριές νύχτες της Κατοχής. Κι έτσι από τα μέσα της δεκαετίας του '50 που γίνονται οι πρώτες προσπάθειες οργάνωσης του τουρισμού, οι Γερμανοί επισκέπτες γίνονται δεκτοί. Συχνά ασμένως. Στο πλαίσιο αυτό, από τον πρώτο χρόνο της διοργάνωσης του Δ.Ρ.Α., το '53, έρχονται αλλοδαποί αρκετοί εκ των οποίων Δυτικογερμανοί.

Το 1959 στο Ζ' Δ.Ρ.Α. που συγκεντρώνει 87 συμμετοχές, οι 12 είναι από τη Γερμανία. Στον επίσημο κατάλογο των συμμετοχών η χώρα προέλευσης αναγράφεται ως Allemagne χωρίς να διευκρινίζεται ποια Γερμανία. Οι δέκα από αυτές τις 12 συμμετοχές, εκκινούν από την Τεργέστη καθώς ο αγώνας εκείνη τη χρονιά είχε δυο σημεία εκκίνησης, την Αθήνα και την Τεργέστη. Από την οδό θεάτρου της Ιταλικής πόλης και από την Δ. Αρεοπαγίτου τα πληρώματα συναντιόνταν στις Σέρρες από όπου άρχιζε η κοινή διαδρομή τους.

Το ένα από τα δυο πληρώματα που εκκινούσαν από την Αθήνα συγκροτούσαν ο Hans Günther Kolwes και η Ruth Lautmann. Το αυτοκίνητό τους ήταν Volvo PV 444. Όπως και την προηγούμενη χρονιά που συμμετείχαν, δεν κατάφεραν να αντικρίσουν την καρώ σημαία. Όλα αυτά συμβαίνουν τρεις περίπου μήνες μετά το πέρας της πολύκροτης δίκης του Max Merten και την απόφαση για την 25ετή φυλάκισή του.

Όταν ο αγώνας ολοκληρώνεται και τα αλλοδαπά πληρώματα άρχισαν να επιστρέφουν στις χώρες συνέβη το εξής περιστατικό. Καθώς ο Kolwes ήταν έτοιμος να επιβιβασθεί στο Α/Π «Αγαμέμνων» ο τελωνειακός υπάλληλος Σπύρος Βασιλάκης ανακάλυψε ότι ήταν καταζητούμενος από τις ελληνικές αρχές για εγκλήματα πολέμου τελεσθέντα στη Κρήτη και απαγορεύει στον Γερμανό να αναχωρήσει. Ο Kolwes επικοινωνεί με την Γερμανική πρεσβεία και μετά από λίγο καταφθάνει ρητή εντολή από το ημεδαπό Υπουργείο Εξωτερικών να αφεθεί ελεύθερος.

Σε σχέση με την καταδίκη του Merten ο Δημοσθένης Κούκουνας στην ογκώδη και λεπτομερέστατη μελέτη του «Η υπόθεση Μαξ Μέρτεν και η σύγκρουση με τον Καραμανλή» σημειώνει επ' αυτού στη σελίδα 398: «...ένας άλλος εγκληματίας πολέμου, ο ραλλίστας Γκύντερ Κόλβες είχε εντελώς αντίρροπη μεταχείριση. Τόσο αντίρροπη δε, που

αναζητήθηκαν ευθύνες για όσους αρμόδιους είχαν επιχειρήσει να τον συλλάβουν! Θεωρήθηκε τότε ότι αυτού του είδους οι διώξεις εγκληματιών πολέμου επενεργούν αρνητικά στις ελληνογερμανικές σχέσεις και ιδιαίτερα στον τουρισμό λόγω της δημοσιότητας που έπαιρναν και του άμεσου κινδύνου που επικρεμόταν σε πρώην αξιωματικούς της Βέρμαχτ όταν ως τουρίστες πλέον επανέρχονταν στις ελληνικές αρχαιότητες και καλλονές. Σημειωτέον ότι ευθέως είχε απειλήσει τότε με διάβημά της η Γερμανική πρεσβεία Αθηνών την ελληνική κυβέρνηση ότι επίκειται η έκδοση ταξιδιωτικής οδηγίας».

Ως παραπομπή δε, στην ίδια σελίδα ο συγγραφέας αναφέρει: «Δεν ήταν ο μόνος καταζητούμενος από τις ελληνικές αρχές Γερμανός εγκληματίας πολέμου που είχε αυτή την τύχη. Υπήρξαν τουλάχιστον άλλοι πέντε καταζητούμενοι που είχαν συλληφθεί εκείνη την εποχή και αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κανένα δημόσιο θόρυβο: Βίλλυ Καρλ Έμπερτ, Βίλλυ Κέλλερ, Γιούλιους Χόφμαν, Όττο Μπέρτραμ, Άλφρεντ Βάιζε. Αυτό αναφερόταν στην υπ' αριθμ. 249/22-9-1958 ρηματική διακοίνωση της γερμανικής πρεσβείας Αθηνών προς το υπουργείο Εξωτερικών, ως επιχείρημα υπέρ της απελευθέρωσης του Μέρτεν».

Τελικά ο Κολwes θα αναχωρήσει. Έχει καταγραφεί ό,τι έγινε εν πλω άλλη μια απόπειρα να κρατηθεί για να λογοδοτήσει στην ελληνική δικαιοσύνη, από τον ειδικό ανακριτή του ελληνικού γραφείου εγκληματιών πολέμου Ιωάννη Γραφινάκη, με στόχο να συλληφθεί στο λιμάνι προορισμού, τη Βενετία. Η προσπάθεια είχε την τύχη της πρώτης. Απέτυχε. Στον προβλήτα της Βενετίας, περίμενε ο Έλλην πρόξενος με ρητές εντολές να μην ενοχληθεί ο Κολwes και να επιτραπεί απρόσκοπτα η αποβίβασή του. Όπερ και εγένετο. Δεν μας ήρθε ποτέ πάλι στο Δ.Ρ.Α. συνέχισε όμως αγωνιζόμενος ανά την Ευρώπη, κυρίως με Βολνο, μέχρι το 1973.

Σε ότι αφορά το Α/Π «Αγαμέμνων», δεν ήταν ούτε πέντε χρόνια που είχε ξεκινήσει τα ταξίδια του στους πόντους της Μεσογείου και μάλιστα επεισοδιακώς. Είχε κατασκευαστεί στο Λιβόρνο της Ιταλίας για λογαριασμό του ελληνικού Δημοσίου ως τμήμα των πολεμικών επανορθώσεων. Το αδελφό «Αχιλλεύς» κατέφθασε στον τόπο μας την τελευταία μέρα του 1953 και το «Αγαμέμνων», τρεις εβδομάδες αργότερα.

on famagusta news entertainment stories local sports lifestyle news entertainment
FAMAGUSTA NEWS LOCAL NEWS ENTERTAINMENT LIFESTYLE COLUMNS

The Nazi war criminal who "ran" on the Acropolis Rally

The incredible story starring Hans Guder Kolves and the political and economic dimensions

Ηταν ο φασίστας και ο ναζιστής, ο Γκεντς Κολβες, ο οποίος έλαβε μέρος στο Μάχη Μερντεν του Μάχια Μερντεν, που

FAMAGUSTA NEWS LOCAL NEWS ENTERTAINMENT LIFESTYLE COLUMNS

At 10 in the morning of Thursday, May 28, 1959, the area under the Holy Rock of the Acropolis was flooded with people and racing cars. It was time to start the 7th "Acropolis" rally with the participation of crews from 15 different countries.

Among the impressive cars there is one Mercedes 190 D, whose co-driver was an extremely interesting person who thought that his presence in our country would go unnoticed. This is the then 46-year-old Hans Guder Kolves.

He, in fact, had taken part in the immediately preceding Acropolis rally, that of 1958 but without achieving anything special. Kolves regularly participated in European rallies even before World War II and was known to motor sports enthusiasts.

Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; Ο Γκεντς Κολβες, ο οποίος έλαβε μέρος στο Μάχη Μερντεν του Μάχια Μερντεν, που

Στις 10 το πρωί της Πέμπτης 28 Μαΐου 1959, ο κόρος κάτω από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης έχει κατακλυστεί από κόσμο και αγωνιστικά αυτοκίνητα. Πλέον η ώρα που θα ξεκινήσει η εκκίνηση του 7ου rally «Ακρόπολης» με τη συμμετοχή πληρωμάτων από 15 διαφορετικές χώρες.

Ανάμεσα στα εντυπωσιακά αυτοκίνητα υπάρχει και μια Mercedes 190 D, ο συνοδηγός της οποίας ήταν ένας εξαιρετικά ενδιαφέρον πρόσωπο που θεωρούσε πως η παρουσία του στη χώρα μας θα γινότανε απάτη. Ο Γκεντς Κολβες, ο οποίος έλαβε μέρος στο Μάχη Μερντεν του Μάχια Μερντεν, που

Ο Γκεντς Κολβες, ο οποίος έλαβε μέρος στο Μάχη Μερντεν του Μάχια Μερντεν, που

